

Womhaj Bóh!

Cizło 17.
1. meje.

Lětnik 2.
1892.

Serbske njedzelske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Esmolerjez knihcizischczerni w Budyschinje a so tam dostacž sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Misericordias Domini.

1 Pětr. 2, 25: „Wy běšcže jako sabludžene wowzy, nětk pak seže wobroczeni k pastyrjej a biskopej waschich duschow.“

„Sabludžena wowza“ — to je to snamjo nascheho žiwjenja, prjedy hač Khrystuša namakachmy: bjes pastyrja, bjes schkita, bjes wodženja, šebi šama pschewostajena, na šebje šamu pokasana, wopuschčžena, šamotna, wulzyschnje šamotna w tym, šchtož tu najwjetschu potrjebnosć sa cžaf a wěčnosć nastupa, to je dusča, kotraž Jesuša njesnaje. Pšchi tym to pschewědčženje, so šmy sa štabło Bože štworjeni a narodženi, so šmy jako wowzy Khrystušowe wukupjeni a wulšcženi, k štablu dobrego pastyrja powołani, so běchmy po tajkim Khrystušowe wowzy, ale sabludžene wowzy, njewjedžo, na kaji pucž so nastajicž mamy; tam njebē žana zyroba sa nasch hlōd po wěčnych kublach, žane šybolaze žórto sa lacžnosć nascheje dusche po Bošy. Pšchi tym roscžaza bojosć, so w bludženju šhodžišch, cžim bóle widžišch, so to prawy pucž bycž njemōže, cžim jasnjšcho špōsnajesch, so šy w pušcžinje. Ale wschaf žylicžku hlubinu šwojeho horja a hubjenštwu, wulkosć šwojeje strachoty, wěštosć šwojeho šawutlenja, tu widžišch hačle do šady pohladujo, hdyž šy šwojeho pastyrja namakač, hdyž cži kaž šchupišny wot woczow panje a špěwacž móžesč:

Ja hubjeny a šhudny
Ššym hewaf na šwěcži,
Šchtož mi je krašne tudy,
To Jesuš wudželi.

Šotom jasnje widžišch: Běšche wschitko dawno w dobrym porjedže, jenož ja bēch w bludžinach; pola Jesuša šameho je šelena pastwa, wodacž hřečow, žiwjenje a šbōžnosć, jenož ja bēžach w pušcžinje; Jesušowy hlōš je dołho, dołho po mni wołaf, jenož ja njesšym pošluchač — „jene ja derje wēm, so bēch šlepy a nětk widžu“, pschetož ja widžu „Jesuš je mōj dobry pastyr, na ničim ja nusu njesmēju“. Ja bēch hluchi, ale nětk ja šlyšchu, pschetož tam w pušcžinje, jako wowcžicžy so taf štyšcžesche, tam je hlōš šlyšchala „to bē hlōš mojego pscheczela na horach Bether“, to bē hlōš, taf dživny, taf prošchazy a lubošny, taf kralowški a šmiljenja pošny. To bē hlōš: „Saul, Saul, šchto pschescžehafch ty mje?“, bē hlōš w jutrownej šahrodže: „Marja!“, bē hlōš: „Ja — ja šym twōj dobry pastyr.“ A šchtož je na jeho hlōš pošluchač a woczji woczinič, tōn je jeho štejo widžaf š jeho cžernjowej kōnu a š jeho hosdžaznymi blušnami, tōn je k jeho nohomaj panywschi wołaf: „Mōj šnježe a mōj Božo!“ a je wołaf: „Šabuni — mōj mištrje!“ a je wołaf: „Ja šym teho šnješa widžaf a moja dusča je so wuštrawika.“ A hdyž tōn dobry pastyr horkach k tym jandželam rjeknje: „Wješclcže so šo mnu, pschetož ja šym moju wowzu namakač, kotraž šhubjena bēšche“, dha rjeknje to wobrocžena dusča k tym, kotřiz ju šetkujaj: „Wješclcže so šo mnu, pschetož ja šym šwojeho pastyrja namakač. Šalleluja.“

A nětk ruku na wutrobu: Wěšch ty wo tajkim wobrocženju šwojeho žiwjenja w najhlubšchej wutrobje, so šy so k Jesušej wobrocžik, so wōn žyle twōj pastyr, twōj biskop a dohladowaf bycž dyrbi, so pola njeho masch

živjenje a vscheho dosč a bjes njeho njemóžesč žiwj byč ani wumrjecz? — Niz jako hdy by kóždy tschesčijan dyrbial džen a hodžinu swojeho wobroczenja pomjenowacz móz, kaž to blud wěstych tschesčijanow (methodistow) je. Wschaf ma Bóh swoje wschelake waschnja a czašy, w kotrymž człowjekam blisko pschindže. Saulus je nahle wobroczenje mēl, pola swj. Jana je pomalku a czishe schlo. Waschnja a czašy su wschelake, ale jene je pola wschitkich wuczomnikow jenajke: wotwobroczenje wot prjedawšeho wopaczneho živjenja a parschonste podacze na parschonsteho Khrystuša. Je to stare a pschezo nowe prafchenje teho Knjesa na jeho wuczomnika: „Schimanje Zonafowj, lubujesč mje?“ Mózesč na njo wotmolwicž: „Knježe, ty wěsch wschitke wězy, ty wěsch, so ja cze lubuju?“

W Strašburku na našepjach,

abo

Bóh ma spochi dobre, człowjek husto dzimne myšle.

Na šerbšti wot A. Skr.

Jako woni swoju dróhu dale czehnichu, popytnych, so bo něchtó mojeho ramjenja podótny, a jako bo do sady wobrocžich, wuhladač wojaka psched sobu stejo. Tón bě Handrij. Wón skoro wjazy snacz njebě, tajki bě tón wschón blědy a hladašče do woczow wschón srudny stejo na mnje.

„Budž mi tu s Bohom pomitana, Lejna“, mi wón praji, „ach, s Janom bě tu nětkle se wschēm nimo. Kommandanta je nam s hłobom wuczital, so dyrbia našči wojazy Jana Schoktu, dokelž bě s wojakow czeňt, s pólverom a wolojanej kulku satšelicž. Tónle jeho hłób a tele jeho słowa budža mi wschē moje žiwe dnj we wuschomaj klincžecz. — Ach, tajkele wono šebi nihdy njeběč na nim docžakal.“

„Wschō tole wschaf hižo šama wēm“, jemu ja na to wotmolwisch, „ale budž proscheny, Handrijo, dopomhaj mi, so móhla hiščeje jenicže słowczko s nim porēczech. Jeho nanowe požohnowanje dyrbju jemu ja donjesč. Tole šym dyrbiala jeho staremu nanaj na ruku šlubicz.“

„Je tón njebohi?“ woprašča bo mie Handrij. „Nječ byt s nim tež jeho pschereščenje šobu šahrejbane. Wón bě tu wjele žalosče nacžinit. Mój Božo, — so tu ja wboheho Jana žane wumóženje wjazy njeje! kať rad chžyl sa njeho ja wumrjecz. Ja šym s nim derje mēnik, Bohu je to snate. Ja mējach mjelczo pschi šebi myšle, so budže jemu šterje móžno pschi wojakach wutracz, hdy byt ja pschi nim, a so šo potom wój móhloj woženicz, ja pať chžych pschi wojakach wostacz. Ja wschaf budžich šo lěpje wjedžit do nich donamafacz, a potom, hdy byt ja šestarieny a živjenje wobthowal, a s Božej pomozu twjerdu wutrobu dostať, chžych wojakam božmje prajicz a šašo domoj t wamaj do wšy pschincž a chžych šo šwješelicž nad wamaj a nad waju džeczimi, a wój bytoj mi kuš hospody daťoj w waju domje, — wjele budžich pola waju njetrjebal — hlej, tajkele budžishe byto wschō dobre. Ale jako jowle šem pschindžech, bě hižo se wschēm, schtož běč šebi wumyšlit, pošdže, a ja, Lejna, ja šam — ach, ty drje šnadno hiščeje njeněsch — —“

„Su, Handrijo, ja wschō wēm“, jemu ja prajich, „wschō je šo po Božej woli staťo, a Boža wola dyrbi šo tež nětkle stacz. Domjedž wschaf mje t njemu, pschetož tu njeje wjazy wjele šhwile wysche.“

Wón wša naju šobu t kommandanczi a praji jemu, wo czo chžylej mój jeho prošycž. Jato t njemu do istwy stupichmoj, pošlakny šo Wórschla psched nim na kolenje a šawoľa žarujō na njeho: „Wodajče jemu! Wodajče!“ a jejne šłowa tam klincžachu, kaž móhke někomu wschu wutrobu rozšolicž. Kommandanczi šamemu stupichu pódla šylšy do woczow, ale wón praji: „Džecz, to šo stacz njemóže, šo pať tež stacz nješmē. D, kať rady chžyl jemu ja hnadu špožeczicž sa prawdu, ale pschi wojakach njeje žane šmiljenje. Čži jecz dyrbia wschitzy tšjo wumrjecz. Njenacžincze temu wbohemu człowjekej jeho šmjercz czežku, — wón je nětkle na dobrym puczju — a njenacžincze mi s njeho žaneho bludneho. Sa njoh' tu nětkle žana nadžija wjaz njeje, šhiba ta, so móže hiščeje t Bohu do jeho kralestwa a do jeho šbožnosče pschincž.“

„Šaj, to wēm, to šama wēm, knješ kommandanta“, ja prajich, „po Božej woli šo wschō stať. Šenož to namaj dowolče, so

šmētoj jeho šhwilu wuhladač. Ach, ja wschaf šym drje jeho jara luboh' mēla, ale ja wbohe štworcžico šo nječam šrijedž njeho a jeho šbožnika štipicz, pschetož jenicžki tón móže jemu pomhacz. Nē, nē, to jemu ja nacžinicž nječam. Šenož jeho nanowe pošlenje požohnowanje chzu jemu ja pschincž, — pschetož wón ma mjehku wutrobu a budže móz na tajke waschnje lóžšcho wumrjecz, a to jeho nješmē šadžeržecz, šo šo njemóhť na to pschihotowacz Bohu lubem' Knjesej na wschō swoje račnowanje wotpožozicž.“

„Džicze s Bohom“, praji kommandanta, a jako bě Handrij s nětim wyschšim šłowczko porēcžal, běču sa naju wrota wotewrene. Mój dyrbiachmoj s Handrijom po doškim šhodže hicž, potom namaj jastnik maťe durczka wotewri, pošwēczi namaj nuts do jastwa a jowle šebi nětkle Janu namafachmoj.

Ach, tajke bě to sa naju wuhladanje.

Wón namaj wobemaj ruku da a praji: „Budž Bohu džaf, so móžu waju hiščeje junu wuhladač.“ Wórschla pocža jara žalosčicz, ale wón wosta šmērom a bě podaty. Wón bě se šwojim Bohom hižo wschō wuczinit a docžinit.

Ja jemu powjedach, so je jemu jeho nan wumrjek, a schto bě wón wschō hiščeje na wschēm pošledku so mnu dorēcžal. — Na wschō tole wón s wulkim płaczom pošluchashe, potom praji: „Tajkule jeho lubosč šebi nihdy nješšym šašlužit.“ Mo to chžyshe pocžecz dale powjedacz, tajkej šbožomnej budžichmoj móhloj mój wobaj byč, hdy budžishe byt wón šam bóle do Boha wērik, a wón wjedžishe nam tule wēž tať rjenje rošestajecz, so šo mi šylšy nje-pschestachu s woczow ronicž. Tola ja wschej tej wězy na jene doho tónž ščžinich a jemu prajich: „Lubny, šoty Jano, sa tebe šu nětkle wschē tajkele myšlicžki hoľe a prošne. Wjele lěpje je sa tebe, so šebi na to pomyšlicž, so budžemoj junu, hdyž budže tale króťka šhwilka czašy nimo, tam horka pola našcheho Knjesa doma. Tam šmējemoj hromadže šwój kwaš, a šmējemoj swojeho lubeho šbožnika šobu sa hošča. Tam namaj wón wschē te jórke šylšy, kotrež šu šo namaj tu na šemi s woczow wulake, do wscheho czisheho šłódkeho wina wješela pschewrócz. Šola njeho wschaf njerēla, kaž pola šwēta: „wschō přenje dobre, wschō pošlenje štuchke“, ale: „wschō přenje štuchke, wschō pošlenje dobre“, a s tym chžemoj šo dacž wobaj na pošoj dowjesč!“

(Šotročžowanje.)

Budž pobožny.

Wělcze šu tež bjes wami, lubi czitarjo, tajzy, kiž šu hižo w šphtowanjach swojeje wěry štejeli. Čži wjedža, so šu to jara czežke našhonjenja. Štam je, kaž chžyla šemja pod našchimi nohami šhablacž. — Mi tajka hodžina psched něšchto lětami pschindže, jako knihi mudreho muža czitach, kiž chžyshe w nich dopofasacz, so kamjen a pēš na dróhy runje s teho šameho wobšteja, s czehož našcha dušcha. Mi, kiž běč tehdom hiščeje mlodženz, šymny pót na czoľo štupi, a mi bě, kaž dyrbiala mi hnydom wutroba šastacz bicž. Šdy by tón muž prawo mēl, njebě džē ani Boha ani nješšew wjazy byto a se šwobodnosčju našcheho człowšeho ducha by tónž byto, a potom by tón najšóršchi šłostnik tať derje šwoje prawo mēl kaž najlěpschi dobročel człowjekow, pschetož schtož by kóždy sa nusne džeržal, to by czinit. — Š myšlow tutnych knihow, kotrež na mni kaž pschah ležachu, mje šlawny muž wušłobodži, kotrehož Bóh mi napšcheczimo pošla. Wón běšche mlody, wobdarženy a jara wuwoľany lēkar. Tón w maľnym towarštwje, kotrež šo husto wječor t šhutnemu rošrēcžowanju šēndže, to wušnacze wotpožoz. „Wny“, šo wón na mlodeho pscheczela wobroczi, „šče runje prajit, so do žaneho parschonšeho Boha njewēricže, ale tola macže tu myšl, so šo jedny duch psche wschōn šwēt wuliwa, kiž je wjazy hacž próch a šemja. Tež ja mējach šwój czaš, hđžež mi našch duch nicžo wjazy njebě. Nětko pať běč šwoje pruhowanje wobštal a běč někotre njedžele pola mojej štarščeju domach. Duž šo šta, so šašo junkrócž sa wjele lēt nowy štestament do rukow wsach a šebi te šchtyri ščzenja pscheczitach. Duž mi parschona našcheho Knjesa šesom Khrysta tať czista, wulka a móžna napšcheczimo štupi, so bu moje dotalne šmyšlenje žyle pschetworjene. Ja šebi prajach: To šo myšlicž njemóže, to je do žyła njemóžne, so tajka parschona s teho šameho, s czehož wschitko druhe wokoľo mje, kaž šebi dotal myšlach, wobšteji. Duž hladač do wyscheho šwēta a to nowe pošnacze mje wjazy njewopušczči, ale czim dlēje na to myšlach, czim móžnišchi šo mi tón wyschi šwēt šjewi.“

To krašne wušnacze na mnje škutkowashe kaž wumóženje. Moje dwēlowaze myšle šo šhubichu kaž mšla, hdyž šłoncžko ššhadža. —

boleszcju spěwa. Pšchetož to je najwjetšcha khudoba, hdyž wodnjo pšwětko widjeć njemóžesch.

A tola móže tež šlepy muž jara bohaty muž bycz. Wón je bohaty muž, hdyž móže niz jeno s hubomaj, ale tež s wutrobu wodnjo a w nozy dale spěwacz: „wšach s Boha klónczko druhe, kaž moja duscha czuje, mój Jezuš we mni jesthadža!“ Njewurjekliwe hubjenstwo, hdyž człowjek ani klónza Božeje stwórbny ani klónza Božeje hnady njewidži. Njewurjekliwy trošcht, hdyž ma tón, kiz njebješa s wonkach s jich skotym klóncznym klětkom njewidži, nutskach njebješa s rańšchej pšwětkošču wěcnošče.

Běšchtaj dwaj šlepaj muzej, kotraž mješchtaj wobaj njebješa w wutrobje. Setkajchtaj šo přeni ras na dworje doma sa šlepnych a šo šamaj njewidžičtaj. Běšchtaj, byrnejž kóždy s hinajšcheho luda, hižo kóždy wjele wo šebi šklychałoj, pšchetož kóždy s njeju wjedžešche domach bješ šwojim ludom pobožny a daloko snaty dom sa šlepnych.

Nětk šo setkajchtaj na tšeczim mješče, w dworje zuseho wot widžazyh wodženeho doma sa šlepnych. Šako běšchtaj pšchedstajenaj, bě na wobeju hubomaj wješele šmjercze widjeć; ale jako nětk šwoje wješele je šlowami wopofaščaj, namaka šo, šo žadyn teho drugeho rěcz njestrosymješche. Widžaji ludžo, to pštnymiši, džachu šdychujzy: „Kať khudaj! kať khudaj! njemóžetaj šo widžicz a nětk tež šebi rošymicz njemóžetaj!“ Dobrocziwa duscha, kotraž wobě rěczy šnajesche, chyzšche jimaj hižo sa pšchetožerja škuzicz. Ale přjedny hacž šo to šta, šapschimnu jedyn šlepy muž ruku teho drugeho šlepeho a wjedžešche ju k šwojej wutrobje; na to wša drugi šwojeho šlepeho bratra ruku a wjedžičche ju do wšpokošče. Na to šo wokošchchtaj a běšchtaj hromadže jara šbožownaj. Běšchtaj šo nětk widžičoj bješ woczow, hromadže rěczajoj bješ šlowow, běšchtaj šebi jara derje rošymičoj jako nješnajomnaj a tola šnajomnaj w šhromadnej měrje do wulkeho wěrneho šwětkla, kotraž šlepnych hřešchnikow widžazyh czini.

Njane je škote njebješe klónzo, ale tawšynt krocž rješšche je hišchče „klónczko druhe, kaž moja duscha czuje, mój Jezuš“, a komuž tole druhe klónzo do wutroby šo šwěczi, tón je widžazy, byrnejž šlepy byť, a bohaty, njewurjekliwy bohaty, byrnejž khudy byť. Pobožny muž, bohaty muž.

Wěra do wěcneho žiwjenja.

Pruski offizěr powjeda w šwojich dopomnjenjach na lěto 1866: „Wě pšched bitwu pola Gitschina w Čžěškej. Wojazy stejachu a šedžachu wokoło a czinjachu něšcto. Někotři czitachu tež w šwojich modleřkich knihach a nowych šakonjach. Ššym husečičcho namakať, šo běchu runje tuczi wojazy najlěpšchi wojazy. Duž štupi rěšništi s Frankfurta nad Wódru ke mni a šo mje woprašča, hacž do wěcneho žiwjenja a do šuda po šmjerczi wěrju. Ša: „Šaj, wěšče do teho wěrju; njemóžu šapschijecz, kať móže rošumny człowjek na tym dwělowacz.“ Wón: „W mojej mlodošči šym tež do teho wěrik. Potom běch šobustaw towaršstwa sa džělacžerjom. Tam mi prajachu, sa je wěra do wěcneho žiwjenja a do nješšmjertnošče dusche hlupa wěž. Šo šmjerczi wšchitko pšchestanje. Žyła wěra je šo jeno wot wšchšchich wunamakať, šo bychu niški lud czim lěpje podtkóčicz a hlupy šdžeržecz móhli.“

Pšches to je šo jemu wěra šablaza šcziniť. Napominach jeho, šo by šo wěry šwojeje mlodošče džeržak. Šeho wučerjo a duchowni wšach šu czěšče doštojni mužoj byli. Čžeho dla chyzť tamnym njewěrjazyh człowjekam wjazy wěricž hacž tutym? Ša šym wo tym twjerdže pšchewědcženy, šo je wěcne žiwjenje a šud. Na to wodeńdže naštróžany. Ša šhwilku šo šašo wrócziwšchi mi powjedášche, šo je něhdy jako wučomniť šwojemu mišchtrej 10 toleř kranj. Nětk w wobliczu šmjercze je jeho rošškaczě šapschijako. Njemóže teho dla s měrom do šmjercze czahnycz. Na moju radu połoži džěščak toleř do šuverta a adrešowášche jón na šwojeho přjedawšcheho mišchtra. Tónle list na pošť nješčesche a bě na to měrnišchi. Potom džěšche do horzeho bědženja. A tón muž, kiz bě tať šwoje wobczěžene šwědomnje połožiť a stare nješprawo dobre cziniť, padže bješ přenimi. Šanonowa kula roštorha jemu hlówu.

Njepokutny hřešchnik móže šebi jeno s bojošču a se štrachom na šmjercž myšlicž; šchtož pak šwoju wutrobu w wěrje šbožnej jutrownej powjěščzi wotewri, tón wě, šo je jeho wumóžniť žiwny, tón woła s japošchtołom: „Šdže je, šmjercž, tvoje žahadlo? hdyž je, hela, tvoje dobycz? Teje šmjercze žahadlo je hřeč, a teho

hřeča móž je šakon. Ale Bohu budž džak, kiz nam to dobyczě dawa pšches našcheho Šnješa Šesom Šhryšta.“

Trošcht w šmjertnej hodzinje.

W malej knizzy wot Baselšcheho mišionšcheho towaršstwa wubatej šteji tež wo pobožnym aržybiskopje Anselmje pižane. Še hižo 800 lět, šo je žiwny byť. Wón běšche pobožny muž a hdyž by šo nam tež jeho wučenošč a wědomnošč s džěla žusa a džiwna šdaka, dha chzu tola něšcto s jeho knihow tu podacz, šchtož je mi wutrobu šhřeť. To je ta rada sa mnichow, kať maja šo šadžeržecz, hdyž jedyn s nich na šmjertnym kóžu leži. Šeho šlowa šu: „Hdyž je widžicz, šo sa jeneho bratra jeho pošlednja hodžinka šo pšchibličuje, je šchšeczjanowa pšchibličnošč, šo duchowny k njemu pšchindže a šo jeho prašča, kať s jeho wutrobu šteji. Najpředny dyrbi šo prašchecz: „Šubny bratsje, wješeliš šo, šo šměš w měrje wumrjecz?“ A wón dyrbi na to prajicz: „Šaj!“ „Čžesch šo wušnacž, šo tať žiwny byť nješky, kaž by dyrbjať?“ „Šaj, ja to wušnaju.“ „Še tebi teho žel?“ „Šaj.“ „Wlašch dobru wolu, šo pošpšchecz, jeli šo měť hišchče džěje žiwny bycz?“ „Šaj.“ „Wěriš ty, šo je tvoje dla Šezuš Šhryštuš, Boži šym, wumrjecz?“ „Šaj.“ „Wěriš ty, šo njemóžesch hinať šbožny bycz, khiba jeno pšches jeho wumrjecz?“ „Šaj.“ „Prajíš jemu s wutrobu sa to džak?“ „Šaj.“ „Duž džakuj šo jemu, kať dołho je wodnyh w tebi, bješ pšchestacz a šakož na jeho wumrjeczě šwoju žyť nadžiju. Š jeho wumrjeczom šo pšchikrywaj. A hdyž chže tón Šnješ s tobu do šudženja hič, dha praj: Šnježe, šmjercž šwojeho Šnješa Šesom Šhryšta postaju bješ tebe a bješe mnje a šašlužbu jeho najšwjeczšicheho čžerpjenja čzi nješbu město teje šašlužby, kotruž bych dyrbjať měcz — a tola nimam!“ Potom nječ hišchče juntrócz praji: „Ššmjercž mojeho Šnješa Šesom Šhryšta postaju bješe mnje a bješ twój hněw.“ Na to nječ tróžny rješnje: „Do tvojeju rukow, o Šnježe, poruczju ja šwojeho ducha.“ A jeho bratsja, kiz pódla štejo, dyrbja tež prajicz: „Do tvojeju rukow, o Šnježe, poruczimy jeho ducha.“ A wón budže bješ bojošče, s měrom a czíšche wušnycz.

Tať pišche Anselm. Šať budže s tobu, hdyž dyrbiš wotšal czahnycz?

Derjeczínjenje derjehičže sa šobu čžehnje.

W lěczje 1876 jedyn najbohatschich a s došom najpobožnišchich mužow Šendžešleje, Šurij Moore, šemrije, kotruž běšche s žyle khudyh wobštejnoščow k nješmėrnemu bohatsčtwu pšchišchot. Šeho najwšchšcha šašada běšche: „Pšlacz šo, žyť šchšeczjan bycz.“ Wón běšche w šhodženju, čžinjenju a wšowanju, tež w najmjenšchich wězach jara šwědomliwy, a pšchezo wjazy wješela na wulkotnym derjeczínjenju namaka. „Lěpje je“, wón džěšche, „šo człowjek šo pšches derjeczínjenje na tutym šwěcže banferott šczini, hacž šo dyrbjať pšches šlěczínjenje w tamnym šwěcže banferott hič.“ Tola wón banferott nješczini, ale jemu šo džěšche po pšchibłowach Šalomonowych štt. 11, šcht. 24: „Někotry dawa a pšchezo bóle pšchibywa.“ Šchtož je wón sa Bože kraleštwu woprowať, to je wón wot šwojeho Boha hižo w tutym žiwjenju pšche wšchu měru bohacže šašo doštať! —M—

Misericordias Domini.

Njedžela	1 Pětr. 4, 12—19.	1 Kral. 19, 1—21.
Póndžela	Šan. 16, 5—15.	Šat. 1, 22—27.
Wutora	Luf. 18, 1—8.	1 Kral. 21, 1—20.
Srjeda	Luf. 9, 51—56.	2 Kral. 1, 1—17.
Schtwórk	Šark. 11, 11—26.	Ššalm 110.
Pjatk	Šark. 16, 14—20.	Šap. št. 1, 1—11.
Ššobota	2 Kral. 2, 1—15.	Ššalm 20.

„Šomhaj Šóh“ je wot nětkla niz jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pšchewawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje doštač. Na šchtwórcž lěta pšlacz wón 40 np., jenotliwe čžišťa šo po 4 np. pšchewawaju.